

VLEES NOCH VIS

**Klucht in vier bedrijven
Drie dames, twee heren**

Door Gerben Pijl

KORTE INHOUD:

Herman heeft een verrassing voor zijn vrouw Barbra. Barbra droomt er al jaren van om in een oude woonboerderij te wonen, ergens aan de rand van het dorp. Herman en zij hebben altijd in de stad gewoond en nu ze wat ouder worden wordt de drang om die stad de rug toe te keren steeds groter. Herman heeft achter de rug van zijn vrouw de koop gesloten van een prachtig boerderijtje in een klein gehuchtje, ver buiten de stad. Barbra wordt zestig en dit is volgens Herman het perfecte verjaardagscadeau. Het grote feest wordt in het geheim voorbereid. Waar Herman echter geen rekening mee heeft gehouden zijn de nieuwe burens. Als zij erachter komen dat Herman misschien wel een heel groot geheim met zich mee draagt is het hek van de dam. Vers vlees in het dorp wordt altijd met argusogen bekeken. Maar is het wel terecht?

SPELERS:

- HERMAN TERPSTRA:** Nerveus en simpel type. Beetje stuntelig en werkt zich onnodig snel in de nesten. Is achterin de vijftig.
- BARBRA TERPSTRA:** Stadse vrouw. Snel achterdochtig en een beetje deftig. Wil dolgraag op het platteland wonen, maar heeft geen enkel idee wat dat nou precies inhoudt.
- COBY STIP:** De buurvrouw van de familie Terpstra. Heeft geen blad voor de mond en roddelt graag. Typisch dorpse vrouw, nieuwsgierig, bemoeizuchtig en een beetje gek. Ze is brutaal en praat plat. Gooit graag met Bijbelteksten. Draagt graag kleding met stippen en polkadots. Rond de zestig.
- KAREL STIP:** Rustige man van Coby. Laat zich snel beïnvloeden en meesleuren. Durft eigenlijk geen nee te zeggen. Zeer onder de plak bij zijn vrouw en loopt als een hondje achter haar aan. Is begin zestig.
- ANGELA:** Begin veertig. Vlotte vrouw met weinig poespas en weinig woorden. Nogal frivol. Woont in het buitenland en heeft niet echt iets met de Nederlandse mentaliteit.

DECOR:

Een huiskamer met een bank vol kussens in het midden, voor het raam. Links een deur naar de keuken, rechts een deur naar de hal. Een salontafel voor de bank en een eettafel links op het podium, vlakbij de deur naar de keuken. Er staat een klein tafeltje naast de bank met een telefoon. Verder inrichten naar eigen smaak.

EERSTE BEDRIJF

Barbra komt binnen met een blinddoek voor. Ze houdt haar handen voor zich uit om op de tast verder te lopen. Ze draagt een handtas over haar schouder. Herman staat achter haar. Hij draagt een koffer. Met zijn andere arm begeleidt hij Barbra naar binnen. Herman is duidelijk opgetogen. Hij kijkt trots. Midden in de kamer stoppen ze.

BARBRA: Herman. Waar zijn we in hemelsnaam? Ik heb het gevoel dat we uren verwijderd zitten van de stad.

HERMAN: Drie kwartier om precies te zijn. Heb je die bloemen buiten geroken? Dat heb je bij ons niet, hè?!

BARBRA: Maar nou weet ik nog steeds niet waar we zijn. Herman, dat ding zit vreselijk strak. Mag ik hem eindelijk af nu?
(Herman laat zijn vrouw los en zet de koffer neer. Dan schuift even wat meubels aan de kant en maakt de blinddoek los)

HERMAN: Welkom in Schuddebuikerveen. Tadaaaaaa! *(Hij wappert met de blinddoek een beetje in het rond alsof hij een goochelaar is. Barbra knippert met haar ogen. Ze moet duidelijk wennen aan het licht. Dan kijkt ze de kamer rond. Haar mond valt open.*

BARBRA: Maar..... wat is dit nu toch? Wat...wat prachtig! Maar van wie is dit huis? Wat een prachtige boerderij. Oh kijk eens, die balken! *(ze loopt onwennig de kamer rond en wijst naar boven en naar buiten)* En wat een geweldig uitzicht!
Herman staat trots achter zijn vrouw. Hij haalt een document uit zijn binnenzak en zwaait er mee.)

HERMAN: Ik hoop dat je nog heel lang van dat uitzicht mag genieten. Want deze boerderij is helemaal van jou. Van ons.

BARBRA: *(kijkt verbaasd naar haar man)* Wat? Wat bedoel je nou toch weer? Hoezo is dit van ons? Dit huis?? Maar..hoe...hè?

HERMAN: *(begint te lachen)* Jij wilde toch altijd al op het platteland wonen? Nou....heb je nu je zin.

BARBRA: Ik begrijp het nog niet Herman. Hou je me nou voor de gek? Dit is een grapje toch?

Herman schudt zijn hoofd. Hij blijft lachen. Barbra kijkt hem vol ongeloof aan. Dan begint ze te giechelen. Ze kijkt nog eens door het raam, opent wat deuren en kastjes en loopt dan weer terug naar Herman.

BARBRA: Jij bent echt gek weet je dat! Hoe heb je dit gedaan dan? Wanneer heb je dit gekocht?

HERMAN: Gisteren heb ik de koopakte ondertekent.

BARBRA: Maar gisteren was je de hele dag bij die gemeenteraadsvergadering. Toch?

HERMAN: Nee. Die is volgende week. Ik heb tegen je gelogen. Ik wilde het echt als verrassing doen. Je wordt per slot van rekening maar één keer zestig. Nou...vind je het wat?

BARBRA: *(zucht even diep)* Het is prachtig, Herman. Echt. Ik kan het alleen nog niet helemaal bevatten. Ik heb echt helemaal niets door gehad.

HERMAN: Jouw droomwens was altijd dat we ooit eens in een mooie verbouwde boerderij zouden gaan wonen. Met kippen, geitjes....misschien wel een paard. Nou, dat kan hier allemaal. Uw wens is mijn bevel. *(hij maakt een diepe buiging voor zijn vrouw)*

Barbra slaat haar hand voor haar mond en kijkt nog een keer vol ongeloof rond. Dan klapt ze in haar handen en springt op en heer van plezier. Ze vliegt Herman om de nek.

HERMAN: hoo hoo hoo! Ik moet nog langer mee dan vandaag. Kijk je uit voor mijn rug! We moeten onze spullen ook nog allemaal verhuizen lieve schat!

Barbra laat Herman los en kijkt geschrokken.

BARBRA: Ons huis! Wat gaat daar mee gebeuren!? Wanneer moeten we verhuizen dan? Oh verdikkie, ik word er nu toch even nerveus van hoor. Getsie. Maar onze vrienden dan? En je werk?

HERMAN: Rustig Barbra, alles is geregeld. We hoeven pas over een paar maanden ons huis in de stad uit. Onze vrienden en burens weten er van. Sterker nog. Ze komen dit weekend allemaal hierheen om je verjaardag te vieren. We zetten een grote partytent in de tuin en regelen een barbecue. En van hier naar mijn werk is een klein uurtje dus daar kom ik ook wel weer overheen. Bovendien stop ik toch over een paar jaar. Is het niet geweldig hier?

Herman loopt naar het raam en kijkt naar buiten. Barbra staat toch nog wat onwennig en verslagen in het midden van de kamer. Ze is niet gerust. Ze zucht diep. Herman ziet het en loopt weer naar haar toe. Hij slaat een arm om haar heen.

HERMAN: Duifje, wat is er? Ben je niet blij. Het is een prachtig huis toch? Dit is wat je altijd al wilde. Toch?

Barbra duwt zachtjes de arm weg van Herman en loopt door de kamer.

BARBRA: Jawel, jawel. Het is absoluut prachtig. Ik dacht alleen... tja.... Nou...Ik dacht altijd dat we dit samen zouden beslissen Herman. Dit is nu wel heel plotseling. Begrijp me niet verkeerd. Ik ben echt verrast. Het is een geweldig huis. Maar....het valt me toch een beetje koud om mijn dak. Begrijp je dat?

HERMAN: Ja natuurlijk begrijp ik dat, hertje. Maar ik heb het echt alleen maar voor jou gedaan. Ik wilde je niet voor het blok zetten, echt niet. Ik dacht dat je echt heel graag uit de stad weg wilde, Vandaar.

BARBRA: Dat is ook zo. Dat is ook zo. Ik...eeh....ach weet je, je bent een schat! Ik moet misschien ook niet zeuren. Ik houd alleen niet zo van verrassingen. Ik wil graag overal bij betrokken worden. Snap je?

HERMAN: Absoluut, lieveheersbeestje van me. Absoluut! Weet je wat. Laten we eerst even het huis helemaal gaan bekijken. Dit weekend gaan we proefwonen. Kijken of het echt iets is voor ons. Als je dan nog steeds twijfelt, dan verkopen we de boel toch gewoon weer? Desnoods met verlies. Kan mij het schelen. Als jij maar gelukkig bent.

BARBRA: Oh Herman. Je bent echt niet goed bij je hoofd. Ha ha ha. Ik weet zeker dat ik het huis geweldig zal vinden. Maar het is voor mij allemaal nieuw natuurlijk. Jij bent er al weken, misschien wel maanden mee bezig geweest. Ik moet er gewoon even aan wennen, dat is alles.

HERMAN: Helemaal duidelijk, nachtvlindertje. Geen enkel probleem! Nou...bent u klaar voor de grote tour mevrouw Terpstra?

Herman biedt zijn arm aan, zodat Barbra kan insteken. Barbra lacht en zet haar handtas op tafel. Ze geeft Herman een zoen en steekt hem in. Herman maakt aanstalten om de kamer uit te lopen. Barbra houdt hem nog even tegen.

BARBRA: Wacht even Herman. Nog één ding.

HERMAN: En dat is?

BARBRA: Dat dit het is. Geen geheimen meer, bedoel ik. Verhuizen van de stad naar hier is al heftig genoeg.

Herman steekt zijn vingers in de lucht en kijkt serieus.

HERMAN: Ik beloof plechtig aan mijn spitsmuisje dat ik geen geheimen meer voor haar heb.

BARBRA: Mooi zo, daar houd ik je aan! Kom, waar gaan we eerst heen? Naar boven? De tuin?

Herman neemt haar bij de hand en loopt richting de deur. Barbra houdt hem weer tegen.

BARBRA: Oh, nog even! Toch nog één ding....

HERMAN En dat is?

BARBRA: Dat je stopt met die domme koosnaampjes. We zijn bijna zestig Herman.

HERMAN: Ja poedeltje van me.

BARBRA: Pas nou maar op. Poedels kunnen gemeen bijten hoor.

HERMAN: Mmmmm, bijten? Zullen we dat boven dan maar even uit gaan proberen dan?

BARBRA: Herman!! Doe niet zo raar!

Barbra geeft Herman een klap op zijn rug. Herman geeft Barbra als reactie een speelse tik op haar billen Barbra geeft een gillette. Samen lopen ze de kamer uit. Even blijft het stil. Dan duiken er twee vreemde gezichten voor het raam op. Ze verdwijnen weer en een paar seconden later klinkt er geklop.

COBY: joehoe! Hallooooo. Hier zijn Coby en Karel. De burenen!

Coby komt binnen. Ze kijkt zoekend in het rond. Achter haar komt Karel de kamer binnen. Hij blijft een beetje in de deuropening staan. Coby gebaart hem om verder te lopen, maar hij kijkt een beetje angstig.

COBY: *(op fluisterton)* Karel! Hier komen! Doe niet zo schijterig!

KAREL: Ik weet het niet Coby. Straks is er niemand thuis. We kunnen toch niet zomaar inbreken?

COBY: Heb je poep in je ogen? Er staat een auto voor het huis en de deur is gewoon open. Zie jij een breekijzer in mijn klauwen? *(Karel schudt zijn hoofd)* Nou dan!!

KAREL: Maar Coby, ik.....

COBY: Ssst!!! Wees nou eens stil! Het doel heiligt alle middelen.

KAREL: Wat is je doel dan?

COBY: Nou...eeeh....*(kijkt om zich heen en ziet de tas van Barbra op de bank liggen)* Deze tas bijvoorbeeld! Hier vinden we vast iets van een naam of een foto.

KAREL: Dat doe je toch niet! Dat is privé! Laten we nou maar gewoon gaan Coby. We kunnen toch later terug komen?

Coby zegt niets meer en begint in de tas te graaien. Karel staat er een beetje hulpeloos bij. Achter Karel komt Herman de kamer binnen. Hij heeft zijn overhemd open en zijn riem in zijn hand. Hij schrikt van de ongenode gasten in zijn huis.

HERMAN: Wat is dit nou?

Coby schrikt zich wild en begint meteen met de tas op de bank te slaan.

COBY: (op de maat van haar slagen) Hier jij! Lelijke rat! Terug naar de sloot jij! Nog even en ik sla je naar de hel! Moge je branden aan de poorten van het vagevuur!

Ze slaat nog een paar keer met de tas op de bank. Dan draait ze zich om. Herman en Karel kijken haar geschokt aan. Coby herstelt zich en kneedt haar kapsel in de plooï. Ze kucht even.

COBY: Zo! Die is weg!..... (stilte)...die rat.....(stilte) Er zat een rat op de bank..... Maar die is nu weg hoor. Die rat..... Die komt voorlopig niet meer terug. Ja haa, dat heb je hier op het platteland. Ongedierte zo groot als je eigen smoel. Het is effies wennen, maar als je gewoon hard toeslaat dan heb je er weinig last van.....(ondertussen kijken Herman en Karel vol verbazing naar de ratelende Coby) Zo....nou....gelukkig vond ik die tas.....als wapen dan hè! Want ik heb verder helemaal niks met die tas hoor. Ik heb er thuis genoeg. Tassen dan hè! Plastic tassen, linnen tassen, boodschappentassen..... (stilte).....dus.....hallo ik ben Coby, Coby Stip, de buurvrouw van nummer dertig. Hier op den hoek.

Coby loopt op Herman af en schudt hem hartelijk de hand. Herman is duidelijk van slag van zoveel gepraat.

HERMAN: Ik ben Herman Terpstra. Ik heb dit huis....

COBY: (onderbreekt Herman meteen) ....Gisteren gekocht! Ja...niks blijft geheim in Schuddebuikerveen. Dit is Karel, mijn man.

Herman en Karel schudden elkaar een beetje ongemakkelijk de hand.

KAREL: Karel Stip is de naam. Mijn welgemeende excuses dat we zomaar zijn binnen komen vallen.

HERMAN: Had ik de deur open laten staan dan?

COBY: Wagenwijd! Zo wijd als de zee die Mozes spleet met zijn staf. Maar dat ken hier gewoon hoor. Iedereen loopt hier gewoon bij elkaar naar binnen. Beetje sociale controle is nooit weg.

BARBRA: (stem van boven) Herman, waar blijf je nou? Ik hoor stemmen geloof ik. Met wie praat je daar?

Coby en Karel kijken nieuwsgierig naar de deur en naar elkaar. Herman loopt naar de deur.

HERMAN: Ik kom eraan! (*draait zich naar zijn burens*) Mijn vrouw.....ze is boven. We waren aan het...eh....ik liet haar zien hoe het er boven uit ziet. Uitzicht en zo.

COBY: Ja ja.

Coby kijkt duidelijk naar het hemd van Herman. Herman ziet het en knoopt de bovenste drie knoopjes weer dicht.

COBY: Vergeet je riem niet.....

Herman schaamt zich duidelijk en houdt de riem nu ongemakkelijk achter zijn rug.

HERMAN: Maar...eeeh, als u het niet erg vindt....dan ga ik weer verder met.....eh...de rondleiding. U bent een andere keer natuurlijk van harte welkom.

BARBRA: (*vanuit boven*) Herman?

HERMAN: Ik kom duifje. (*Hij loopt richting de deur*)

COBY: (*fluistert*) Ik zei het toch.....het is gewoon een bordeel!

HERMAN: (*draait zich om*) Pardon?

COBY: Nou....ik zal je zeggen....

KAREL: (*springt voor Coby en onderbreekt haar*) De deel! Ik moet nog wat aardappels naar de deel sjouwen. In de schuur. Voor de winter.

HERMAN: De deel?

KAREL: Ja dat leg ik je nog wel eens uit. Kom Coby!

Karel trekt Coby nu hart richting de deur. Coby geeft niet erg mee. Ze is nieuwsgierig.

HERMAN: Nou....eh....ik zie u dat wel weer eens hè?

COBY: Dat weet ik wel zeker! Wij houden alles hier in de gaten. Als je dat maar weet.

Karel trekt Coby nu met een ruk de kamer uit. Coby mompelt nog wat, maar dat is onverstaanbaar. Dan slaat de deur. Herman staat een beetje verslagen in de kamer. Hij weet niet precies wat hij van zijn nieuwe burens moet denken. Barbra komt de kamer binnen. Ze knoopt haar blouse net dicht.

BARBRA: Waar bleef je nou? Ik heb het ondertussen koud gekregen, Herman. Wie had je aan de telefoon?

HERMAN: Niemand.....de burens waren hier.

BARBRA: Felix en Marianne? Wat leuk! Wisten ze hier ook van? Waar zijn ze nu dan?
(*loopt naar het raam*)

HERMAN: Nee, onze nieuwe burens. Van hier. Coby en Herman Stip. Ze wonen daar op de hoek.

Herman wijst naar buiten. Barbra gaat naast hem staan en kijkt aandachtig door het raam naar buiten.

BARBRA: Dat huis met die rare stippen op de muur? Wat een afschuwelijk lelijk huis. Het lijkt wel de Efteling.

HERMAN: Nou...dan heb je Coby nog niet gezien. Ze ziet eruit als haar eigen huis. Wit met roze stippen. Hele rare vrouw.

BARBRA: Waar zijn ze nu dan?

HERMAN: Op de deel....of zoiets.

BARBRA: De wat?

HERMAN: De deel. Dat is iets in de schuur. Voor de aardappelen of zo.

BARBRA: Interessant. Dat heb je niet in de stad natuurlijk. Maar waren ze wel aardig?

HERMAN: Weet ik niet.... (*hij kijkt een beetje wazig*)

BARBRA: Dat weet je niet? Hoezo dan?

HERMAN: Ik vond ze nogal raar. Vooral die vrouw.

BARBRA: Misschien typisch dorps?

HERMAN: Ze sloeg een rat dood met jouw tas.....

BARBRA: (*schrikt en kijkt naar haar tas op de bank*) Wat? Een rat? Hier in huis? Maar....met mijn tas??

HERMAN: Ik heb die rat niet gezien. Maar mevrouw Stip was aardig overtuigend. Ze leek wel een hysterische Kong Fu kampioene. Ze ging me daar tekeer.

BARBRA: Nu overdrijf je....toch? Met mijn tas? Jeetje....waar zijn we in beland?

HERMAN: *(haalt zijn schouders op)* In Schuddebuikerveen..... Maar met rare burens.
(hij begint te lachen)

BARBRA: En ratten in huis. *(ze lacht mee)*

HERMAN: Ik weet het ook niet. Misschien schaamde ze zich dat ze je tas beet had. Er zit toch niks waardevols in hoop ik?

BARBRA: Ben je gek. Alleen mijn make-up en wat kleingeld. Zo'n vaart zal dat niet lopen toch? En anders weten we meteen waar we heen moeten als er iets weg is.

HERMAN: Naar dat rare paddenstoelen huis op de hoek.

Samen beginnen ze weer hard te lachen.

HERMAN: Nou, waar waren we gebleven? Oh ja.....de slaapkamers....

Barbra begint te gillen en rent de kamer uit. Herman rent haar achterna.

EINDE EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

Coby en Karel komen aan de linkervoorzijde het podium op. Dit wordt als buiten beschouwd. Coby loopt voorop, ze sluipt. Karel sluipt erachteraan, maar als Coby plotseling stilhoudt stoot Karel tegen haar aan. Coby draait zich boos om.

COBY: sssst! Straks zien ze ons nog! Hou je gedeisd!

KAREL: Ja, hallo. Jij staat ineens stil.....

COBY: sssst nou! (*kijkt naar boven*) Wat denk jij?

KAREL: Ik denk dat we hier weg moeten. Wat zullen die mensen wel niet denken Coby? Eerst staan we zomaar in de woonkamer en nu weer in de achtertuin.

COBY: Joh, ben je gek. Dat valt wel mee. Effe kijken hoor.....nee.....toch niet. Hè getsie....ze hebben de gordijnen dicht. Til me eens op.

KAREL: Ja daaaag! Ik heb het al zo in mijn rug. Je bekijkt het maar.

COBY: Zeker van al die zware aardappelen die je naar de deel moest slepen.....de deel.....hoe kom je daar nu weer bij!?

KAREL: Ja, wist ik veel. Ik moest toch wat zeggen? Je gaat die nette man toch niet ineens beschuldigen van het houden van een bordeel?

COBY: Waarom niet? Heb je die auto gezien? Echt zo'n ordinaire pooierbak. En dat open overhemd dan? En die riem??

KAREL: Hij was boven met zijn vrouw!! Een man wil ook wel eens wat, Coby.... (*hij kijkt betekenisvol naar Coby*)

COBY: Wat wil je daar nu weer mee zeggen Karel? Ik heb gewoon vaak hoofdpijn.

KAREL: Dat weet ik.....al bijna vier jaar. Moet je niet eens naar de dokter?

COBY: Zeg! Wees blij dat je nog eten krijgt iedere avond. Ga jij nou maar al die aardappels naar de deel slepen. Tsss....we hebben niet eens een schuur Karel.

KAREL: Dat weten zij toch niet?

COBY: Nee, maar daar komt ie zo achter natuurlijk.

KAREL: Och...tegen die tijd is hij het al lang weer vergeten.

Coby kijkt weer naar boven. Ze houdt haar handen boven haar ogen om beter te kunnen zien. Dan zucht ze.

COBY: Ik denk dat ik straks even naar Beppie ga.

KAREL: Beppie? Beppie van Driel? Wat heeft die er nou weer mee te maken?

COBY: Nou, simpel. Zij weet altijd alles. Dus ze weet ook vast wel wie die man is, en wat ie hier doet.

KAREL: Hoezo weet zij alles?

COBY: (*zucht geërgerd*) Nou, ten eerste woont ze aan het begin van het dorp, dus alles wat erin komt en eruit gaat komt langs haar huis. Ten tweede zit ze de hele dag achter het raam. Ten derde heeft ze een schrift waar ze alles in op schrijft. En ten vierde en ten vijfde....

KAREL: Een schrift? Waarom dat?

COBY: Gewoon...om alles bij te houden. Tot en met de datum en het tijdstip aan toe.

KAREL: Nou ja zeg! Dat is toch onzin Coby. Wie doet nou zoiets?

COBY: Dat zeg ik...Beppie van Driel! Dus als jij ooit nog eens achter mijn rug iets doet.....vijf minuten met Beppie en ik weet waar, wanneer, waarmee, wat en waarom! Alles met een W. Als je dat maar weet.

KAREL: Doe niet zo raar. Ik zou niet durven om iets achter jouw rug om te doen.

COBY: Dat is je geraden ook! Gij zult geen overspel plegen. Nou...hup jij!

KAREL: Wat?

COBY: Die aardappels moeten toch naar de deel? Schiet dan op, anders rotten ze nog waar je bij staat.

Coby loopt sarcastisch lachend weg. Karel blijft een beetje sullig achter. Dan moet hij lachen, schudt zijn hoofd en loopt eveneens weg. Herman en Barbra komen de woonkamer in. Barbra heeft haar schoenen in haar handen en gaat op de bank zitten om ze aan te doen.

BARBRA: Ik zou toch zweren dat ik iemand in de tuin zag lopen. Is dit wel onze tuin?

HERMAN: Alles! Helemaal tot aan dat houten hek daar.

BARBRA: Jeetje, Herman. We mogen wel een tuinman nemen. Wat een enorme lap grond.

HERMAN: Komt helemaal in orde, grassprietje van me. Desnoods vragen we Karel.

BARBRA: Wie?

HERMAN: Karel. Karel Stip. De man van Coby Stip. Die buurvrouw met die roze stippeltjesjurk.

BARBRA: Oh....oh ja.... Ik hoop niet dat iedereen zo raar is hier in het dorp. Daar passen wij toch helemaal niet tussen?

HERMAN: Joh, dat zal allemaal wel meevallen hoor. Er is ook gewoon een Albert Heijn en een Blokker heb ik al gezien.

BARBRA: *(begint te lachen)* Nou, valt dat even mee!

HERMAN: Bovendien Barbra.....die vijf slaapkamers boven. Dat is toch geweldig? Jij een kamer voor je schilderwerk. Ik een eigen werkkamer. En zelfs de kleinkinderen hebben een eigen kamer, als we dat willen.

BARBRA: Je hebt gelijk, het is perfect. Ik zie ze al lekker spelen in die tuin.

HERMAN: En appels jatten in de boomgaard erachter.

BARBRA: *(begint te lachen)* Lekker goed voorbeeld geef je weer. *(geeft Herman een zoen op het voorhoofd)* Over appels en Albert Heijn gesproken, moeten we niet wat eten inslaan?

HERMAN: Heb ik allemaal al geregeld krekeltje. Ik kan vanmiddag een hele tas boodschappen halen bij de Appie. Alles is al besteld. We kunnen het hele weekend genieten.

BARBRA: Heerlijk! Ik ga alleen maar schilderen denk ik. Het uitzicht is prachtig.

HERMAN: *(schrikt)* Oeps.... *(hij kijkt om zich heen)*

BARBRA: Wat is er?

HERMAN: Je schilderspullen. Ik heb ze niet meegenomen....

BARBRA: Liggen ze nog in de auto? Geeft niet, ik pak ze wel even. *(Loopt richting de gang)*

HERMAN: Nou...ik denk dat ze nog in de gang staan....thuis in de gang.

BARBRA: Wat? Maar ik had ze toch klaargezet?

HERMAN: Ja, weet ik. Maar ik was zo nerveus en zo. Ik wist niet of je het allemaal wel leuk zou vinden....deze verrassing.

BARBRA: Ik vind het geweldig. Echt! Maar voortaan doe ik geen blinddoek meer om. Ik heb vouwen in mijn gezicht en bovendien had ik dan kunnen zien of alles wel mee was gegaan in de auto.

HERMAN: Weet je wat? Ik pak de auto, rij terug naar de stad en haal je spullen. Ik wil zelf ook nog mijn laptop halen. Kan ik meteen wat werk afmaken hier.

BARBRA: Nee niets daarvan! Jij hebt al genoeg gereden vandaag. Ik pak zelf de auto. Ik wil nog wat extra kleding ophalen. Iets platteland-achtigs. Dan bel ik meteen nog even aan bij Felix en Marianne. Ik heb net boven wat foto's gemaakt met mijn mobiel. Laat ik meteen even zien. Wat zullen ze jaloers zijn!

HERMAN: Weet je het zeker? Ik vind het echt niet erg hoor, om 2 uurtjes heen en weer te rijden. Dan kan jij lekker rommelen hier, even in bad...de tuin in.

BARBRA: Daar heb ik mijn hele leven nog tijd voor lieverd. Dit is geen vakantie meer natuurlijk. Bovendien vertrouw ik jou niet met mijn kledingkast. Straks kom je met mijn trouwjurk aanzetten. Terwijl ik alleen maar een leuke bermuda en een extra jas wil voor dit weekend hier.

HERMAN: Nou, zo erg ben ik toch niet? Ik weet heus wel wat je leuk vindt om aan te trekken hoor.

BARBRA: (*kijkt kritisch*) Ben je die strandvakantie in Turkije vergeten vorig jaar?

HERMAN: (*denkt even na*) eeeh....oh die bikini?

BARBRA: Bikini?? Man, je bedoelt die veel te krappe BH met honderden gouden en zilveren sliertjes eraan! Met strassesteentjes op de bandjes! Hoe kon je! Ik leek wel een bejaarde buikdanseres die niet van ophouden weet.

HERMAN: Het stond je best leuk, Fatimaatje van me.

BARBRA: Ik werd bijna aangerand door drie kamelen en een dronken Sjeik. Je kan me wat. Geef me je sleutels. Ik ga!

HERMAN: (*grijpt lachend in zijn broekzak en geeft Barbra de sleutels*) Je zou een prachtige bruidschat zijn geweest, elfenbankje van me.

BARBRA: Ja ja, droom maar lekker verder. Tot vanmiddag, dikke oesterzwam van me.

HERMAN: Ik ben niet dik. Ik heb zware botten.

BARBRA: (*lacht*) vooral op je buik.....

Barbra geeft Herman een zoen op zijn voorhoofd en loopt de kamer uit. Herman lacht en kijkt om zich heen. Hij opent een koffertje en haalt er wat slipjes uit.

HERMAN: Ik kan toch best wel inschatten wat Barbra leuk vindt? Hier, een panter slipje, hoe moeilijk kan het zijn?

Hij houdt het slipje even tegen het licht, lacht en stopt het weer terug in het koffertje. Dan pakt hij de rest van de koffers en tassen en brengt die naar boven. Angela, een vrouw van midden veertig komt door de keukendeur naar binnen en kijkt om zich heen.

ANGELA: Joehoe! Is daar iemand? De achterdeur stond open. Hallo? Mmmm, vreemd.

Angela kijkt wat rond en haalt haar schouders op. Ze kijkt naar buiten (voorzijde toneel).

ANGELA: Wat een prachtige tuin zeg.

Angela zet haar tas neer op de bank en loopt door de keukendeur de kamer uit. Rechts komt Herman de woonkamer in en kijkt nog wat om zich heen.

HERMAN: Hallo? Is daar iemand? Eeh...buurvrouw?

Herman kijkt nog meer rond en maakt een opgelucht gebaar. Dan ziet hij de tas van Angela.

HERMAN: Hè? Hoe kan dat nou? Ik had toch alles naar boven gebracht?

Herman pakt de tas en opent deze. Hij graait er een beetje in. Achter hem komt Angela de kamer in door de keukendeur. Ze gaat achter hem staan en doet haar handen voor zijn ogen.

ANGELA: Buurman, wat doet u nu?

Van schrik laat Herman de tas vallen en grijpt naar zijn hart. Hij draait zich om en ziet Angela.

HERMAN: Angela! Wat....wat...wat doe jij nou hier!?

Herman rent naar het raam en doet de gordijnen dicht. Hij loopt naar Angela en omhelst haar stevig.

HERMAN: Voor hetzelfde geld had Barbra je gezien mens!

ANGELA: (*duwt zich los*) Barbra? Maar je zou haar nu toch niet hier naartoe nemen? Zondag toch pas?

HERMAN: Ja maar ik kon het niet langer voor me houden. En het is een prachtig weekend natuurlijk. Zonde om dan niet hier te zitten.

ANGELA: (*kijkt angstig om zich heen*) Maar waar is ze nu dan? Is het veilig?

HERMAN: Ja ze is terug naar de stad, voor haar schilderspullen en nog wat andere dingen. Jeetje zeg, ik ben me rot geschrokken. Hoe kom je ineens binnen?

ANGELA: De achterdeur stond open. Typisch dorps denk ik.

HERMAN: Ik dacht dat je de buurvrouw was.

ANGELA: Is dat heel erg dan?

HERMAN: Mens.....vreselijk! Die wil je niet iedere dag tegenkomen hoor. Maar lieve schat, je zou toch in een hotel inchecken?

ANGELA: Ja, hallo. Heb je wel eens geprobeerd in te checken in een hotel in Schuddebuikerveen? Ten eerste zijn hier geen hotels in dit gat en ten tweede is het enige bed & breakfast boerderijtje al helemaal vol geboekt.

HERMAN: Waarschijnlijk allemaal vrienden en familie van Barbra, voor het feest aankomend weekend.

ANGELA: Hoe is het met haar?

HERMAN: Best goed, maar je kan hier nu echt niet blijven. Ze is dan wel weg, maar misschien nog wel in de buurt, je weet maar nooit. Straks ziet ze je en dan hebben we de poppen aan het dansen. Ze wordt hysterisch.

ANGELA: Maar wat moet ik dan? Tussen de koeien slapen? In het hooi? Bij de buurvrouw?

HERMAN: Hou op over die vrouw! Je kan in het tuinhuisje slapen zo lang. Ik zorg er dan wel voor dat Barbra daar niet komt.

ANGELA: Weet ze nog helemaal niks van mij? Dat heb je goed gedaan. Ik zou het op een gegeven moment niet meer voor me kunnen houden hoor.

HERMAN: Het was ook heel moeilijk allemaal. Maar het is gelukt, ze heeft niets door.

Angela lacht en omhelst Herman.

ANGELA: Ik heb je zo gemist.

Herman knuffelt heel even, maar duwt haar dan weer van zich af. Hij rent weer naar het raam om de gordijnen nog dichter te sluiten.

HERMAN: Niet voor het raam! De muren hebben oren en ogen hier. Kom mee, er staat nog een bed in het tuinhuisje.

ANGELA: Oh heerlijk, een bed. Dat kan ik wel gebruiken na zo'n lange reis. Wijs me de weg meneer!

Angela giechelt. Dan steekt ze in bij Herman en samen lopen ze door de keukendeur de kamer uit.

Rechts voor van het podium komt Coby op. (niet door de deur! Ze is buiten op straat) Ze heeft een telefoon aan haar handen.

COBY: Beppie, met Coby! Ja hoi. Zeg...ik was net bij je aan de deur, maar je was er niet. Je stoel bij het raam was ook leeg, dus ik schrok effies.

.....(*luistert even*).....

...oh, de paardenmarkt. Juist, was ik even vergeten meid!.....ja klopt, dat zei je al. Ik had bijna de deur bij je ingetrapt met mijn trendy cowboylaarzen....

.....(*luistert even*).....

... ja hallo! Voor het zelfde geld lag je bloedend onder aan de trap met een schedelbasisfractuur of ergens op een brancard bij de EHBO.

.....(*luistert even*).....

...Nee, niet in zeven sloten tegelijk nee, maar vorige maand hebben we je ook al met je kop uit die beerput motten trekken toen je vast kwam te zitten omdat je je cavia kwijt was.!

.....(*luistert even*).....

...Je poes dan. Zelfde laken een pak. Trouwens...dan hebbie wel een hele kleine poes als ie daar is past. In die buis. Kijk, ik heb een hele grote poes. Die kruipt niet zomaar overal in. Ik zeg altijd zo.... Watte? Oh ja...sorry

.....(*luistert even*).....

...Nou, ik wilde weten of jij nog informatie had over die nieuwe lui op nummer achttien....

.....(*luistert even*).....

...Juist ja, soort zakenman.....dure vrouw. Geen dorpse lui nee.

.....(*luistert even*).....

...Nou, heel simpel; het zijn onze achterburen! Dus A: we hebben er straks dagelijks mee te maken.....B: ik wil weten wat we voor vlees in de kuip hebben.....en C....en D!

.....(*luistert even*).....

...mmm...mmmm...aha!...juist...mmmm...oh??.... mmm...mmm. Duidelijk! Ik weet genoeg! Doe voorzichtig! Dag Bep.

Coby hangt op en kijkt geheimzinnig.

COBY: Mmmm, dat is interessant.

Coby loopt rechts het toneel af. Links komen Herman en Angela door de keukendeur de kamer binnen.

HERMAN: Ik zal zorgen dat Barbra niet het in tuinhuisje komt dit weekend. Maar dan moet jij me ook één ding beloven.

ANGELA: (*hangt om de hals van Herman*) En dat is?

HERMAN: Dat je je schuil houdt zolang dat nodig is. Je praat met niemand hier en je zegt niks over ons geheimpje. Ok?

ANGELA: Pfff, wat een gedoe weer allemaal zeg! Maar maak je geen zorgen. Ik zal me wel verstoppen zolang.

HERMAN: Daar hou ik je aan! Nou geef me nog een knuffel. (*omhelzing*) Ik heb je echt gemist.

ANGELA: Ik jou ook, heel erg. Ik kan niet wachten tot.....

HERMAN: Ssst! Niks zeggen! Wat is al zei: de muren hebben hier oren en ogen.....en stippeljurken....

ANGELA: Pardon?

HERMAN: Laat maar, te veel gedoe om uit te leggen. Maar ik moet nu echt naar de winkel, anders is alles straks weg. Het feest is aankomend weekend natuurlijk al.

ANGELA: Mag ik mee? Zal ik je helpen?

HERMAN: Geen sprake van! Niemand mag ons samen zien in het dorp. Je weet hoe dat gaat hier. Barbra mag van niets weten. Ze moet het van ons horen, niet van één of andere dorpsgek of roddelbuurvrouw.

ANGELA: Ok, ok. Dan trek ik me wel terug in mijn knusse, romantische tuinhuisje.

HERMAN: Het is maar voor even lieverd. Straks zijn we van alles af.

ANGELA: Weet ik, komt goed. Hoe laat ben je terug? Ik hoop wel voordat Barbra terug komt van de stad.

HERMAN: Ja dat moet wel lukken. Die is nog wel een paar uur weg.

ANGELA: Dus ik heb het rijk hier allen voorlopig? Kan ik ook hier in huis blijven tot je terug bent?

HERMAN: (*denkt even na*) eeh....nou, vooruit, dat is goed. Maar blijf weg bij alle ramen. En ga de staat niet op!

ANGELA: Ja ja....wat ben je toch streng. (*lacht*)

HERMAN: Ja ik moet wel. (*geeft haar een zoen op het voorhoofd*) nou mop, tot zo dan maar. Maak het jezelf maar even gemakkelijk.

ANGELA: Doe ik. Ik denk dat ik even een douche ga nemen anders.

HERMAN: Is goed, handdoeken zitten in die grijze koffer. Tot zo.

ANGELA: Dag.

Herman loopt de kamer uit. Angela loopt wat rond, kijkt in wat laatjes en pakt dan haar tas van de bank. Ze pakt er een fles shampoo uit.

ANGELA: Zo, nu eerst eens even lekker poedelen.

Angela loopt met haar tas de kamer uit.

EINDE TWEEDE BEDRIJF

DERDE BEDRIJF

Angela komt om met een handdoek om haar hoofd en een badjas aan. Ze wrijft over haar buik en loopt de keuken in. Na een paar seconden komt ze weer terug de kamer in.

ANGELA: Pfff, niks in huis natuurlijk. Ik heb trek in iets zoets.

Angela kijkt naar het raam en loopt erheen.

ANGELA: Nou die gordijnen mogen nu wel weer open. Het is zulk lekker weer.

Angela doet de gordijnen open. De gezichten van Coby en Karel kijken door het raam vanaf buiten. Angela gilt het uit en stapt achteruit.

COBY: *(klopt tegen het raam)* Gaat het? Mogen we binnen komen.

ANGELA: *(kijkt verschrikt om zich heen)* Nou, ik weet het niet....ik mag niemand....

COBY: *(houdt een taart omhoog)* We hebben taart....

Angela kijkt geïnteresseerd op.

KAREL: zelf gebakken...

ANGELA: eeeh...

COBY: Verse appels uit de tuin....

ANGELA: maar....

KAREL: *(houdt een kan omhoog)* met heerlijke verse slagroom!

ANGELA: moment, ik kom eraan!

Angela loopt de kamer uit. Coby en Karel wisselen een veelbetekenende blik uit. Dan lopen ze van het raam weg. Even later stappen ze de kamer binnen met Angela erachteraan. Coby kijkt nieuwsgierig om zich heen. Ze heeft een lange jas aan.

COBY: Ben je alleen? *(ze zet de taart op tafel en doet haar jas uit)*

ANGELA: *(ziet de stippeljurk)* Oh....de stippeljurk...

COBY: Ja, mooi hè....Karel haal jij effies wat borden en vorkjes uit de keuken. En een groot mes. En vlug wat!

Karel loopt de kamer uit. Coby kijkt Angela van top tot teen aan. Angela voelt zich duidelijk ongemakkelijk.

COBY: Zo....net uit de douche gestapt?

Angela knikt en wil wat zeggen, maar Coby ratelt door.

COBY: D'r zit weinig kalk in het water hier. (*plechtig*) Ja ja, leven op het land is een zegen Gods. Zijn water is kalkloos in de wereld der boeren.

ANGELA: ok..... (*snapt er niets van*)

Karel komt terug uit de keuken met bordjes en vorkjes.

KAREL: Zoiets Coby?

COBY: Goed genoeg. Geef hier dat mes!

ANGELA: Maar die spullen zijn niet van...

COBY: ...niet van een duur merk? Niet van Wedgewood? Nou meid, niet getreurd, daar hebben wij boeren geen last van. Wat jij Karel? (*Karel knikt*). Want A: we maken veel dingen zelf.....B: het ken ons geen reet schelen of er ergens een merkie op zit of niet.....en C...en D. (*begint de taart aan te snijden*)

ANGELA: Dat bedoel ik niet.....ik ben bang dat u....

COBY: ...bijt? Ben je gek! Wij bijten hier niet hoor. De Heilig Maagd Maria moge ons behoeden voor martelingen en tandafdrukken in het vlees onzes buurtjes.

ANGELA: Pardon?

KAREL: Let maar niet op mijn vrouw. Ze spoor soms niet helemaal.

COBY: Weet je wat in niet helemaal snap, Karel?

KAREL: Nou?

COBY: Dat je dit soort dingen zegt terwijl ik een groot broodmes in mijn klauwen heb...

Coby dreigt met het mes. Karel stapt achteruit.

ANGELA: Ho, ho. Laten we het gezellig houden.

COBY: (*lacht*) We grappen maar wat hoor. Niks aan het handje. Ten eerste zijn we al veertig jaar getrouwd, ten tweede hebben we nog nooit ruzie gehad....en ten derde en ten vierde.

Coby geeft een stuk taart aan Angela.

COBY: Zo, alsjeblieft. Maar vertel eens, hoe bevalt het huis?

ANGELA: Het is prachtig...maar ik ben niet degene...

COBY: ...die het gekocht heeft? Nee, wat wisten we al...toch Karel?

KAREL: Ja, ja....Dat was uw man...als verrassing.

ANGELA: Mijn man? Maar....

COBY: Waar is ie eigenlijk?

ANGELA: Wie?

KAREL: Uw man. Herman Terpstra.

ANGELA: Dat is mijn man niet.....

Er valt een ijzige stilte. Coby kijkt Karel aan. Dan staat ze op, pakt de taartdoos (waar het mes in ligt) en houdt haar hand onder de kin van Angela, die net een hap heeft genomen.

COBY: Spuug uit...

ANGELA: Wat?

COBY: Uitspugen! Nu! Gij zult als zondaar niet van mijn appels des levens knagen! Hup! Spuug uit!

KAREL: Coby, moet dit nou?

COBY: Ja dit moet, houd je erbuiten, Karel. Nou...komt er nog wat van?

Angela spuugt een beetje ongemakkelijk een stukje taart uit op de hand van Coby.

COBY: (*doet het stukje terug in de doos*) Mensen als u moeten we hier niet.

ANGELA: mensen zoals ik?

COBY: Onruststokers, vreemdgangers, maîtresses...zij die huwelijken kapot maken.

ANGELA: U begrijpt het niet.....ik....

COBY: Bespaar ons de moeite...gruwelijk wicht....bespaar ons de moeite. Kom Karel, we gaan.

KAREL: Het spijt me mevrouw, maar mijn vrouw is nogal....eh....hoe moet ik het zeggen....

COBY: Ik sta nog steeds met een mes in mijn doos Karel. (*haalt mes uit de taartdoos*)

KAREL: Zal is de taart voor je dragen lieverd?

Karel pakt de taart en loopt weg. Coby legt het mes op de tafel. Ze loopt achteruit weg richting de deur.

COBY: U bent gewaarschuwd.

ANGELA: ..maar....

COBY: Eh! Eh! Zeg maar niks. Maak het niet erger madam! Het dorp houdt u in de gaten! Vaarwel!

Coby loopt weg. Angela blijft verbijsterd achter. Dan rent ze naar het raam en rukt de gordijnen dicht. Er klinkt gestommel vanuit de keuken. Angela pakt het mes en gaat achter de deur staan. Herman komt binnen met een boodschappentas. Angela gilt en houdt het mes omhoog. Herman laat zijn tas vallen.

HERMAN: (*grijpt naar zijn hart*) Heremetiet! Wat doe jij nou weer!!

ANGELA: Je moet hier weg. Ik moet hier weg!

HERMAN: Hoezo?

ANGELA: Ik heb die stippeljurk ontmoet. Met die enge man erbij.

HERMAN: Wat? Ben je dan toch naar buiten gegaan? Ik had toch gezegd dat je binnen moest blijven?

ANGELA: Ik WAS binnen! Maar....zij...zij hadden taart.

HERMAN: Oh nee....wat voor taart?

ANGELA: Appel.....zelf gebakken....met verse slagroom.

HERMAN: Oh liefje....wat verschrikkelijk. Ik begrijp het....hoe was ie?

ANGELA: Hoe was wat?

HERMAN: Die taart natuurlijk.

ANGELA: Weet ik veel! Ik moest het uitspugen?

HERMAN: Wat? Hoezo?

ANGELA: Ze kwamen erachter dat ik je vrouw niet ben.

HERMAN: Oh mijn God....dat is een ramp. Maar wat heb je dan gezegd?

ANGELA: Niets. Ik kreeg niet eens de kans daarvoor. Ik had eerst mijn mond vol en toen een mes op mijn keel.

HERMAN: Dit kan toch niet!

ANGELA: Toch is het zo. We moeten hier weg!

HERMAN: Ben jij gek! Ik blijf. En jij ook. WE laten ons toch niet weggagen door een stelletje stippelburen!? We doen niets verkeerd.

ANGELA: Maak dat die stippelboeren maar wijs. Straks komt het halve dorp nog op ons af met rieken en brandende fakkels en worden we bekogeld met verse streekproducten!

HERMAN: Dit loopt uit de hand. Ik ga er wat van zeggen.

ANGELA: Nee! Blijf hier! Ik ben bang.

HERMAN: Niet doen, nergens voor nodig. Jij gaat je aankleden en je verstoep je zolang in het tuinhuisje. Doe de deur maar gewoon op slot. Maak je over mij maar geen zorgen. Ik ga het één en ander uitleggen aan de familie Stip.

ANGELA: Weet je dat zeker?

Einde zichtversie.....

